

Bijbels perspectief

Woord van de week

Colossenzen 3:13

*...vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft;
gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo.*

Een gevoelig onderwerp, vergeven. Er zal je maar naar jouw idee, op welke manier ook, het nodige zijn aangedaan. Zelfs als je diep geraakt bent door de jou aangeboden en dus dankbaar aangenomen vergeving op grond van het offer van Jezus Christus kan het zijn, dat je meer dan grote moeite hebt een ander even ruimhartig te vergeven. Wie kent niet de gelijkenis die Jezus vertelde naar aanleiding van de vraag van Petrus hoe vaak hij een tegen hem zondigende broeder moest vergeven. In die gelijkenis - verteld in het licht van de boodschap over het Koninkrijk der hemelen - wordt iemand op diens smeekbede een bijzonder grote schuld vergeven die deze absoluut niet kon betalen (Matt. 18:21 vv.).

Duidelijk is voor ons waarop Jezus doelde: de op onze smeekbede geschonken vergeving van onze zonden, een schuld die wij onmogelijk zouden kunnen voldoen. Dan komt deze vergeven schuldenaar iemand tegen die bij hem in het krijt staat voor slechts een fractie van wat hemzelf zojuist vergeven is. Toen hem gesmeekt werd om te vergeven, gaf hij geen gehoor... Raakt deze gelijkenis niet het gekozen tekstvers als daar wordt opgeroepen de ander te vergeven zoals de Here jou vergeven heeft?

We zullen het onherroepelijk met elkaar eens zijn dat hetgeen ons in welk opzicht onder de noemer 'kwaad' is aangedaan, nooit en te nimmer opweegt tegen de vordering van God op ons als 'geboren zondaar', van nature hater van God. Zeker met het laatste raken we het hart van God. En toch had en heeft God de Vader de mens zo lief dat Hij zijn eniggeboren Zoon geeft om ons met Zichzelf te verzoenen. Juist dat vormt de basis van de oproep in het gekozen tekstvers: vergeeft elkaar... gelijk ook de Here u vergeven heeft. Borrelt het nu van binnen bij iemand die dit leest: 'ja, maar je moest eens weten hoe...', 'ik ben zo diep gekwetst...'. Raak je daarmee niet het grootste probleem bij vergeven bij ons, namelijk dat het een afzien vraagt van jezelf, een verliezen van je ik? Vergeven is geen emotie, het kan met emotie gepaard gaan, maar vergeven is een bewuste keuze.

Het toppunt van vergeven van Gods kant komt uit de mond van Jezus als Hij, hangend aan het kruis, de Vader vraagt vergeving te schenken aan wie Hem dit aandeden: 'ze weten niet wat ze doen' (Luc. 23:34). Juist dit laatste zet een streep door de noodzaak dat de ander eerst vergeving moet vragen. Ben ik in navolging van Jezus bereid zondermeer vergeving te schenken? Hoe vaak hebben wij door *wat* wij een ander aandoen? Kennen we de consequenties, de sporen die het trekt? Als dat ons geldt, geldt dat dan niet ook de ander? Het gaat in en bij vergeven om een kiezen Jezus na te volgen. Mag de waarschuwing aan het slot van de in deze vertelde gelijkenis ons in elk geval tot nadenken stemmen: wie niet vergeeft, wordt niet vergeven... (Matt. 18:34,35). Besef, ons is het ambt der verzoening toevertrouwd (2 Cor. 5:18).

Gebed

Wanneer ik waarachtig zie wie en wat ik ben in het ontdekkende licht van de Heilige Geest, dan kan ik niet anders dan smeken om Uw genade. Dan mag ik mij dankbaar beroepen op Uw offer Here Jezus voor mij gebracht. U hebt mijn schuld betaald - volkomen uitgedelgd. U hebt dan ook alle recht mij te vragen in deze uw voetspoor te drukken. Wilt u aangeven Heer waar ik vergeving moet schenken niet vanuit emotie, maar op grond van de door U aan mij betoonde genade. Uw liefde kent geen einde - heerst voor eeuwig. Amen.